

יום-הולדת / נירה הראל

- 1 רגע לפני שנגמר השיעור האחרון, ביקשה נחמה מהמורה רשות להודיע משהו לכיתה. היא קמה, נעמדה, ובקול נרגש אמרה שיש לה יום-הולדת, והיא מזמינה את כולם אליה בחמש אחרי-הצהריים.
- 5 אולי רצתה להגיד עוד משהו, אולי לא... הפעמון צלצל, כולם קמו, ולא יכולתי לראות אותה. אבל את המבטים של הילדים ראיתי, ואת הצחוק שלהם שמעתי. ללכת ליום-ההולדת של נחמה? שיגעון. מה פתאום? היא לא נחמדה ולא חברותית ולא יפה ולא חכמה. אין בה שום דבר נעים. היא כזאת, נו... לא עברה דקה, והיננו כולנו בדרך הביתה, ואני נזכרתי בחלום שהיה חוזר אלי בכל שנה לפני יום-ההולדת שלי.
- 10 בחלום ישבתי לבדי בבית וחיכיתי לאורחים שיבואו לחגיגה. את כל הכיתה הזמנתי והכנתי המון מקומות. עשיתי קניות, ערכתי שולחן, עבדתי קשה, וכשהכול היה מוכן, התחלתי לחכות. בחמש עוד לא הגיע איש. הם ודאי בדרך, חשבתי. עד שהם נסחבבים... כל רגע הצצתי מבעד לחלון. אולי הם לא יודעים את הכתובת? אולי הם התבלבלו. אולי תענו בדרך? אולי יבואו מחר בטעות? מה קרה? בחמש וחצי התחלתי להבין שאף אחד לא יבוא. מפני שאף אחד לא רוצה לבוא. פשוט מאוד. ולא יהיה יום-ההולדת. וזהו. בשש ידעתי שהכול אבוד והתחלתי לבכות. תמיד הייתי מתעורר מהחלום הזה בעיניים
- 15 רטובות. רק כשהגיע יום-ההולדת האמיתי והחברים באו והכול היה בסדר, הייתי צוחק מעצמי. איזו שטות... לחשוב שחלומות רעים יתגשמו. ממש טפשי...
- אבל כשראיתי את נחמה עומדת לפני הכיתה, ידעתי שהחלום שלי יתגשם אצלה. הרי אף אחד לא יבוא ליום-ההולדת שלה. כולם לא סובלים אותה, וכל מה שהיא תכין יישאר.
- 20 ואז היה לי ברור שאני מוכרח ללכת. אפילו אם אהיה יחיד. שרק לא יתגשם החלום. ובחמש בדיוק דפקתי על דלת הבית שלה.
- "בוא, תיכנס", אמרה נחמה כשפתחה לי את הדלת, "אנחנו כבר מחכים".
- "אנחנו?" התפלאתי, "מי עוד בא מלבדי?"
- כשנכנסתי ראיתי את המורה אילנה. היא חיכה אלי, ואני חייכתי אליה חזרה. לא אמרנו שום דבר. ישבנו שלושתנו בשקט, ישבנו וחיכינו. חמש ועשרה. חמש ורבע. "נחכה
- 25 עד חמש ועשרים ונתחיל", אמרה נחמה. מה יכולנו להגיד? היה כזה שקט... ואז, כשנחמה קמה לפרוס את העוגה המקושטת, נשמעה דפיקה בדלת. נחמה רצה לפתוח. בפתח עמדה סיגל. כעבור רגע דפק אורי על הדלת, ואחריו גלית, ובשש היו כל הכסאות בחדר תפוסים, והחגיגה התחילה. וזה לא היה חלום.